

Poněvadž se jedná o věc eminentně důležitou pro celý stav notářský, považuje podepsaná za svoji povinnost předložit ji notářské veřejnosti, doufajíc, že snad v jiném konkrétním případě Nejvyšší soud přikloní se ke stanovisku námi hájenému, jehož správnost podepřena jest i posudkem univerzitního profesora — jednoho z nejskvělejších odborníků.

Nová doručovací praxs.

Obvodní a obecní notáři následkem mylného výkladu obežníku č. 99/35 pána krajinského prezidenta veřejným notářom тутам vracajú predvolania, vyslané im v pozostalostných záležitostiach k doručeniu, načo som všetkým notářom mojho okresu nasledovný prípis poslal, ktorý tu pre pánov kolegov v úplnom znení sdeliť — myslím — nebude zbytočné.

»Pane Notáře!

V Krajinskom vestníku pre Slovensko číslo 6. zo dňa 20. februára 1935 sdelený bol Vám obežník číslo 99. pána krajinského prezidenta, ktorý Vy, Pane Notáře, tak interpretujete, že vo všetkých prípadoch, kde Vás verejný notář čo súdny komisári o doručenie stránkam predvolaní v pozostalostných záležitostiach požiadať, oprávnený, ba povinný Ste («upravujú sa»), tieto zásielky notářom tým vraciat, že treba zásielku poslať poštou, to jest priamo na stránku samú. Každé právne pravidlo — i tento obežník — ale treba — a možno správne interpretovať len porovnaním, v súade inými, tiež na túto látku vzťahujúcimi sa komplementárnymi, doplnujúcimi zákonnými pravidlami, lebo len tak môžeme na pravú vôľu zákonodarcovu správne uzatvárať a k správnym záverom dospieť.

V tomto konkrétnom prípade celý komplex súvisiacich právnych predpisov vyzerá tak, ako nasleduje a logickým výkladom naskytuje sa nám nasledovný obraz:

1. § 37 z čl. VII 1886 (novela k verejnonotářskemu poriadku z čl. XXXV 1874): V záležitostiach, v ktorých verejný notář zakročí čo súdny komisár, doručenie jeho predvolaní má sa diať cestou obecného predstavenstva.

2. § 100 nar. min. pravosúdia č. 43194/95 zo dňa 11. X. 1895 (prevádzacie nariadenie k zákonu XVI. 1894 o pozostalostnom postupe): Dožiadaniám ver. notářov v pozostalostných záležitostiach administratívne úrady vždy presne a možnou rýchlosťou majú vyhovieť.

3. § 19 zákona č. 100/31 Sb. z. a n. (zákon o súdnom řízení nespornom): Do vlastných rúk účastníka, lebo zmocnenca budiž doručenie vybavenie len, nariaduje-li to zákon, doručujú-li sa prvopisy dôležitých listín, alebo nariadi-li to súd (= súdny komisár) z dôležitých dôvodov.

4. Pretože vyvinula bola sa taká prax, že súdy doručily boly k vlastným rukám účastníkov i v takých prípadoch, kde to zákon nepripustil, vydaný bol ministerstvom spravodlnosti informatívny výnos č. 54.774/26 zo dňa 22. I. 1927 (Vestník min. spravodlnosti č. 2/1927), podľa ktorého súdy upozornené boly, že prípustné je doručovať k vlastným rukám len v prípadoch z zákonom predpísaných; také prípady sú (medzi inými) na Slovensku a Podkarpatskej Rusi: vo veciach pozostalostných doručenia predvolaní uvedených v §§ 62, 63, 65 z čl. XVI 1894 (o pozostalostnom postupe), to jest len v tých prípadoch, kde neprevzatie predvolaní má v zápatí pre účastníka zvláštnu právnu újmu (tak sa považuje na prípad nedostavenia sa, že z pozostalosti nenárokuje a t. d.).

5. § 2 vládneho nariadenia č. 2/1927 Sb. zák. a nar.:

Súdne vybavenia, ktoré podľa zákona sa majú doručiť do vlastných rúk adresáta sa podávajú doporučené so zpiatočným listkom.

§ 3 toho istého nariadenia: Vybavenia, ktoré netreba (správnejšie: neslobodne!) doručovať k vlastným rukám sa zasielajú ako obyčajné dopisy bez zpiatočného listku.

6. § 2 sdelenia č. 68/1934 min. spravodlnosti (Vestník č. 10/1934): Verejný notář ako súdny komisári (odchylné od súdov, ktoré môžu používať obálky so zpiatočnými listkami v každom prípade): »obálka se zpátečními listky s její používatí pouze pro vyznění podávaná doporučené« (táto veta otisknutá i v obežníku č. 99 Krajinského vestníka).

Záver:

Ponevadž verejný notáři smú obálky so zpiatočnými listkami použiť len pri podaniach doporučených, doporučenými listkami ale smú predvolať len pri predvolaniach

k vlastným rukám, tieto prípady predvolaní k vlastným rukám určené sú zákonom (62, 63, 65 §§ z čl. XVI 1894), verejný notáři čo súdny komisári na Slovensku a Podkarp. Rusi v prípadoch obyčajných (nie k vlastným rukám, pri predvolaniach, vyslaných bez sankcie, bez poukazu na prípadnú stratu práv a t. d.) i naďalej povinní sú ich predvolania doručiť dať doterajším spôsobom t. j. na Slovensku a Podkarp. Rusi: obecným predstavenstvom a to, kým platnosť §u 37. z čl. VII. 1886 zrušená nebude.

Samozrejme doručenie k vlastným rukám doporučeným dopisom návratkovým poštou sa môže stať len »v miestnom (i rozšíreném) doručovacom okrese poštovního úřadu, v okrese prešpolního listonoše a v doručovacom obvode poštoven, které poštovní ředitelství k tomu zmocnilo« (§ 1 sdelenia č. 84/1928 Vestník minist. spravodlnosti č. 9/1928), do iných — nie takých — miest (osady a t. d.) i naďalej tiež len cestou obecného predstavenstva. Dr. Artur Sterner v. r., verejný notář, čo súdny komisár.

Dr. Artur Sterner,
verejný notář, Kremnica.

ZE DNE

Seniőr českých notářů, p. Dr. Jakub Ptáčník, zřekl se v dubnu t. r. úřadu notářského. Pan Dr. Ptáčník narodil se dne 29. ledna 1849 v Radonicích u Domažlic. Práva vystudoval na universitě ve Vídni, kdež též promoval a konal přípravnou praxi notářskou. Ve 33 letech byl jmenován notářem v Hostouni (7. ledna 1882), odtud pak přeložen 4. ledna 1902 do duchovního i hospodářského centra svého rodného kraje — Domažlic, kdež žije posud. Notářem byl tedy účtyhodnou dobu 53 roky, a po celý tento čas zastával svůj úřad vzorně jako opravdový, osvědčený a milovaný ráce a důvěrník všeho občanstva, vynikající se láskou ke svému povolání a nejvyšší přesností i svědomitostí u jeho vykonávání. Stav notářský přeje upřímně svému staršímu, aby po tak vynikajícím životním díle užíval dlouho ve zdraví a spokojenosti zaslouženého odpočinku.

80 let notáře Antonína Sixta. Dne 10. června t. r. dožil se významného životního výročí 80ti let novobydžovský notář Antonín Sixt. Narodil se v Českých Budějovicích, gymnasium vystudoval v Jindřichově Hradci, kde jeho otec byl tajemníkem u hejtmanství, pak vykonal právnická studia na pražské universitě, v roce 1880 nastoupil jako koncipient u notáře Františka Fáčka v Jindřichově Hradci, známého staročeského poslance na sněmu zemském, dalším jeho koncipientským místem byla Třeboň, v roce 1891 jmenován byl notářem v Nechanicích po nezapomenutelném Dru Josefu Štolbovi, od roku 1910 působí v Novém Bydžově. To je stručný nástin života jubilantova, avšak těchto několik suchých slov a stručných dat skrývá v sobě řetěz událostí dobrých i méně šťastných, v nich obsaženy jsou ideály a touhy mládí, tvrdá a svědomitá práce zralého věku a vyrovnaný mír pokojného stáří.

Co všechno přešlo za ta dlouhá léta přes jeho hlavu! Jako chlapec rostl v horké půdě českého jihu, ovládaného tehdy němečtími, viděl ty první nesmělé, ale statečné pokusy rodičů se českého uvědomění, v němž ještě více zocelil se u svého prvního šéfa Františka Fáčka, vzácného a nesmlouvavého vlastence a bojovníka za česká práva. Činně se tehdy zúčastnil těch bojů, ať to bylo v notářské komoře, ve volebních zápasech, nebo v různých vlasteneckých spolcích. Tomuto čistému ideálu zůstal věren až podnes a neupustí od něho nikdy. Jinak jeho život vyplněn byl jen a jen prací a starostí o rodinu. Práce byla a jest mu radostí, nikoli břemenem, ve svém povolání neviděl nikdy jen prostředek k vydělávání, nýbrž poslání pomáhati a raditi svým spoluobčanům, tedy to, čemu sám říká »officium boni viri«. Proto byla a jest jeho kancelář s oblibou a důvěrou vyhledávána.

Ve svém posledním působení v Novém Bydžově byl v různých směrech významným činitelem, ať jako předseda místní organizace čsl. národní demokracie, nebo jako předseda ředitelství Novobydžovské spořitelny, předseda Div. jednoty Jirásek, předseda pořadatelstva Merendy, této staroslavné a dnes po celém světě známé studentské slavnosti, datující svůj vznik již z dob Marie Terezie a v roce 1921 po 25leté přestávce znovu oživené a jako člen četných korporací národních a kulturních. Ve všech těchto funkcích významně a hodnotně se uplatňoval k prospěchu obecnému.